Lukács Helga-Erika

Hol nem volt…

Ma már a csillagok sem ragyognak úgy, mint régen,
Mikor a zöld pázsiton egykoron egymás kezét fogva ,
elmélázva kerestük, melyik a mienk, hol ragyog.
Erdély hegyei, szerelmeseim, ti szépek
Hová tűnt varázsa, mikor köztetek járván
Lelkem zongoráján játszodott szépségitek?
A mező , mi akkoron a messziből fehéren csillogott
Gyapjas juhaival díszbe öltözvén magát
Megfázik-e ily csórén, most, az új világ tavaszán?
Szennyes vizében patakinknak régesrégóta
Nem csörtet alá kövér halbrigád. Kérdem én:
Ember, boldog e tájon tudsz-e lenni még?
Te rossz kommün szülte emberiség,
Ki kényelmedről nem mondanál le semmiért,
Hát nem jobb ízzel nyelted a levegőt is még?
Szürkülő hajkoronádat gyámbászó kölyköknek
Fiaidnak, unokádnak, kit a kíváncsiság felemészt,
Mezei virágok szagjából, mondd csak, vajon jut-e még?
Kinek bűne? Mented magad, hiú kis önbecsülés-
Rajtad kívül minden ember...de a tükör visszanéz.
Önnönképed elbírod-e, vagy a látvány felemészt?

(Marosvásárhely, 2019 október)